

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 13. septembrī *

Lieta T-140/02

Sportwetten GmbH Gera, Gera (Vācija), ko pārstāv A. Cumšlinge [*A. Zumschlinge*],
advokāts,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko
pārstāv D. Šennens [*D. Schennen*] un G. Šneiders [*G. Schneider*], pārstāvji,

atbildētājs,

otrs procesa Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi)
(ITSB) Apelāciju padomē dalībnieks un persona, kas iestājusies lietā Pirmās
instances tiesā, —

* Tiesvedības valoda — vācu.

Intertops Sportwetten GmbH, Zalcburga (Austrija), ko sākotnēji pārstāvēja H. Feifers [*H. Pfeifer*], pēc tam — R. Heimlers [*R. Heimler*], advokāti,

par prasību par Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju ceturtās padomes 2002. gada 21. februāra lēmumu (lieta R 338/2000-4) attiecībā uz pieteikumu atzīt Kopienas grafisko preču zīmi "INTERTOPS" par spēkā neesošu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*] un I. Pelikānova [*I. Pelikánová*],

sekretārs J. Plingers [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 2. maijā,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 5. augustā,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 22. augustā,

ņemot vērā replikas rakstu, kas Pirmās instances tiesas kanceleijā iesniegts 2003. gada 7. janvārī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu uz repliku, kas Pirmās instances kanceleijā iesniegts 2003. gada 29. jūlijā,

pēc tiesas sēdes 2005. gada 16. februārī

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

- 1 1999. gada 11. janvārī Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (turpmāk tekstā — "ITSB") publicēja reģistrācijas pieteikumu, ko atbilstoši Padomes 1993. gada 20. decembra Regulai (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) bija iesniegusi persona, kas iestājusies lietā, lūdzot reģistrēt kā Kopienas preču zīmi šādi attēlotu grafisku apzīmējumu, attiecībā uz kuru tika pieteikta sarkana, balta un melna krāsa:

- 2 Pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, ietilpst 42. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolikumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: “bukmeikera pakalpojumi, pakalpojumi saistībā ar visu veidu derībām” (turpmāk tekstā — “strīdīgie pakalpojumi” un “strīdīgā Kopienas preču zīme”).
- 3 1999. gada 17. maijā prasītāja iesniedza ITSB pieteikumu atbilstoši Regulas (EK) Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktam atzīt strīdīgo Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu. Lai pamatotu pieteikumu, tā norādīja Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunktā un 2. punktā minēto absolūto atteikuma pamatojumu.
- 4 Šajā laikā prasītāja bija arī Vācijas preču zīmes, kas ietver vārdisko apzīmējumu “INTERTOPS SPORTWETTEN”, īpašniece (turpmāk tekstā — “Vācijas preču zīme”) attiecībā uz šiem pašiem iepriekš norādītajiem pakalpojumiem.
- 5 Ar 2000. gada 2. februāra lēmumu ITSB Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumu par [preču zīmes] atzīšanu par spēkā neesošu, pamatojot, ka strīdīgā Kopienas preču zīme nav pretrunā nedz ar sabiedrisko kārtību, nedz vispārpieņemtiem morāles principiem.
- 6 Ar 2002. gada 21. februāra lēmumu (turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”) Apelāciju padome noraidīja prasītājas iesniegto apelācijas sūdzību un piesprieda tai atlīdzināt apelācijas procesa izdevumus.
- 7 Apelāciju padome uzskata, ka ir jāpārbauda pati preču zīme, lai izvērtētu, vai tā ir pretrunā ar Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunktu. Tomēr prasītāja neesot apgalvojusi, ka strīdīgā Kopienas preču zīme pati par sevi būtu pretrunā ar

sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem pat tad, ja runa būtu tikai par Vāciju. Jautājumi par to, vai publiskās tiesības iestājas pret to, ka persona, kas iestājusies lietā, piedāvā strīdīgos pakalpojumus kā tādus vienā no Kopienas daļām, vai arī pret to, ka pats veids, kādā tā tos reklamē, ir pretrunā ar vispārpieņemtiem morāles principiem, nekādi nav saistīti ar preču zīmi, ar kuru tā nolēmusi piedāvāt savus pakalpojumus. Iemesls personas, kas iestājusies lietā, nespējai izmantot strīdīgo preču zīmi Vācijā galu galā būtu strīdīgo pakalpojumu piedāvājuma prettiesiskais raksturs, kas tomēr neļautu konstatēt šis preču zīmes kā tādas prettiesisko izmantošanu. Līdz ar to Apelāciju padome uzskata, ka nav jāpārbauda it īpaši jautājums par to, vai šajā jomā Regulas Nr. 40/94 7. pants ir jāinterpretē autonomi vai saistībā ar valsts īpatnībām šajā jomā, nedz arī jāpārbauda secinājumi, kas varētu izrietēt no Regulas Nr. 40/94 106. panta 2. punkta.

Lietas dalībnieku prasījumi

8 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Apstrīdēto lēmumu;

- pasludināt strīdīgo Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu;

- pakārtoti — konstatēt, ka strīdīgo Kopienas preču zīmi nevar pretstatīt Vācijas preču zīmei.

- 9 ITSB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 10 Persona, kas iestājusies lietā, lūdz Pirmās instances tiesu noraidīt prasītājas iesniegtos prasījumus.
- 11 Atbildes rakstā uz replīku persona, kas iestājusies lietā, lūdz, lai Pirmās instances tiesa lietas materiāliem pievieno *Deutsches Patent- und Markenamt* [Vācijas Patentu un preču zīmju valdes] 2000. gada 23. augusta lēmumu, ar kuru tā izdeva rīkojumu izslēgt no reģistra Vācijas preču zīmi.
- 12 Tiesas sēdes laikā persona, kas iestājusies lietā, lūdza piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasītājas prasījumu pirmo daļu, ar ko lūdz atcelt Apstrīdēto lēmumu

Lietas dalībnieku izvirzītie pamati un argumenti

- 13 Pamatojot savu prasību par atcelšanu, prasītāja izvirza tikai vienu pamatu, proti, apgalvojumu, ka Apstrīdētais lēmums ir pretrunā ar Regulas Nr. 40/94 51. pantu, aplūkotu kontekstā ar minētās regulas 7. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 2. punktu.

- 14 Tā norāda, ka daudzu dalībvalstu, jo īpaši Vācijas, tiesiskais regulējums paredz, ka tikai valsts iestāžu pilnvaroti uzņēmumi attiecīgajā teritorijas daļā drīkst piedāvāt strīdīgos pakalpojumus. Tā kā personai, kas iestājusies lietā, nav licences lai piedāvātu strīdīgos pakalpojumus Vācijā, saskaņā ar *Strafgesetzbuch* (Vācijas Krimināllikuma) 284. pantu tai neesot atļauts šajā valstī piedāvāt un reklamēt šos pakalpojumus. Ar *Bundesgerichtshof* [Vācijas Augstākās Federālās tiesas] 2002. gada 14. marta spriedumu tai esot aizliegts reklamēt šos pakalpojumus Vācijā, un vairāku Vācijas tiesu nolēmumi esot aizlieguši trešajām personām Vācijā izmantot strīdīgo Kopienas preču zīmi. Turklāt persona, kas iestājusies lietā, vairākās prāvās Vācijā pati esot atzinusi, ka tā šādu licenci nav saņēmusi. Prasītāja piebilst, ka iepriekš minētie valstu tiesiskie regulējumi, ieskaitot *Strafgesetzbuch* 284. pantu, atbilst Kopienas tiesībām (Tiesas 1994. gada 24. marta spriedums lietā C-275/92 *Schindler*, *Recueil*, I-1039. lpp.; 1999. gada 21. septembra spriedums lietā C-124/97 *Läärä* u.c., *Recueil*, I-6067. lpp., un 1999. gada 21. oktobra spriedums lietā C-67/98 *Zenatti*, *Recueil*, I-7289. lpp.).
- 15 Atbilstoši prasītājas uzskatam, no tā izriet, ka strīdīgā Kopienas preču zīme ir pretrunā ar sabiedrisko kārtību un vispārpieņemtiem morāles principiem gan Vācijā, gan arī citās dalībvalstīs Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 16 Šajā sakarā tā norāda uz *Bundespatentgericht* (Vācijas Federālās Patentu tiesas) pieņemtajiem lēmumiem lietās, kas sauktas "McRecht", "McLaw" un "Cannabis", ciktāl — ja netiek izvirzīts pamats par spēkā neesamību, tiek uzskatīts, ka gadījumā, ja konkrētajam pakalpojumam sniedzējam nav atļauts piedāvāt šos pakalpojumus saskaņā ar tiesisku aizliegumu, tam nav nekādu tiesību uz preču zīmi saistībā ar šo pakalpojumu sniegšanu.
- 17 Turklāt prasītāja apstrīd, ka Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta interpretācijai ir vajadzīgas vienotas Eiropas tiesību normas. No iepriekš minētās judikatūras un jo īpaši no sprieduma lietā *Zenatti* izrietot, ka valsts apsvērumi attiecībā uz tiesisko regulējumu derību slēgšanai par sporta pasākumiem ir jāņem vērā Eiropas līmenī. Regulas Nr. 40/94 106. panta 2. punkts nenozīmējot, ka šie

apsvērumi ir jāņem vērā tikai valsts līmenī, bet gan to, ka tie ir jāņem vērā arī Eiropas līmenī. Pretējā gadījumā, pēc prasītājas uzskatiem, Regulas Nr. 40/94 7. panta 2. punktam šajā ziņā vairs nebūtu nekādas nozīmes, jo tad, ja strīdīgo Kopienas preču zīmi varētu lietot tikai vienā Kopienas daļā, tiktu izslēgta iespēja pasludināt šo preču zīmi par spēkā neesošu.

- 18 Tāpat prasītāja norāda, ka, runājot par principu, saskaņā ar kuru preču zīme ir jāizmanto, lai tā turpinātu būt aizsargāta, ja vien tās izmantošana saistībā ar pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta, nav atļauta jau no paša sākuma un ja šo pakalpojumu jomā ir aizliegts to izmantot jebkādā citā veidā, to absolūti nedrīkst izmantot saimnieciskos nolūkos un nepastāv nekādas reģistrācijas tiesības. Runājot par Kopienas preču zīmi, ja tās izmantošana vienā dalībvalstī ir pietiekama, lai izpildītu Regulas Nr. 40/94 15. pantā paredzēto izmantošanas prasību, šīs regulas 7. panta 2. punktā esot noteikts princips, saskaņā ar kuru preču zīmes īpašnieks to var izmantot visā Kopienā, neskatoties uz to, cik nenozīmīgā [Kopienas] daļā šī preču zīme tiek izmantota.
- 19 Turklāt prasītāja norāda, ka, ciktāl strīdīgās Kopienas preču zīmes reģistrācija tika pieteikta 1996. gada 27. novembrī, tā ir prioritāra attiecībā pret Vācijas preču zīmi un tad, ja Kopienas preču zīme netiktu atzīta par spēkā neesošu, tas traucētu prasītājai izmantot Vācijas preču zīmi, lai gan personai, kas iestājusies lietā, nav atļaujas piedāvāt šos pakalpojumus Vācijā.
- 20 Visbeidzot prasītāja apstrīd ITSB ieteikto Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta interpretāciju, saskaņā ar kuru šis noteikums ļauj atteikt tikai tādu preču zīmju reģistrāciju, kuras, būdamas apvainojošas vai zaimojošas, acīmredzami ir pretrunā ar sabiedrības dzīves pamatvērtībām. Jebkurā gadījumā, pat tam

piekrītot, šajā lietā attiecīgais noteikums esot pārkāpts. Faktiski, no iepriekš minētās judikatūras izrietot, ka Tiesa piešķir lielu nozīmi pilsoņu aizsardzībai pret iespēju, ka tiek ļaunprātīgi izmantota aizraušanās ar azartspēlēm. Pakalpojumi, kas, ļaunprātīgi izmantojot personas aizraušanos, var novest to līdz materiālam sabrukumam, ir jāvērtē tieši tāpat kā apvainojumi vai zaimi.

- 21 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šī pamata motivāciju.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 22 Vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta b) apakšpunkts redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 9. martam — brīdim, kad stājās spēkā Padomes 2004. gada 19. februāra Regula (EK) Nr. 422/2004, ar ko groza Regulu Nr. 40/94, — paredz, ka Kopienas preču zīmi pasludina par spēkā neesošu, ja ITSB ir saņēmis attiecīgu iesniegumu un "ja Kopienas preču zīme ir reģistrēta, pārkāpjot [šīs pašas regulas] [...] 7. panta noteikumus".
- 23 Šis pēdējais minētais Regulas pants tā 1. punkta f) apakšpunktā paredz, ka neregistrē "preču zīmes, kas ir pretrunā ar sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem", un tā 2. punktā — ka "1. punktu piemēro arī tad, ja pamatojums reģistrācijas atteikumam pastāv tikai kādā Kopienas daļā".
- 24 Vispirms ir jākonstatē — ciktāl prasītājas argumenti šķietami attiecas uz citām dalībvalstīm, nevis uz Vāciju, tie nav pamatoti ar jebkādu konkrētu un precīzu elementu. Līdz ar to šajā ziņā šiem argumentiem lietā nav nozīmes.

- 25 Turklāt ir jākonstatē — prasītāja neuzsver, ka ne strīdīgajā Kopienas preču zīmē ietvertais apzīmējums kā tāds, ne ar šo preču zīmi aptvertie pakalpojumi nav pretrunā ar sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem. Šie argumenti ir pamatoti it īpaši ar apgalvojumu, saskaņā ar kuru, pamatojoties uz valsts tiesisko regulējumu, kas paredz, ka tikai kompetento iestāžu pilnvaroti uzņēmumi var piedāvāt ar derībām saistītus pakalpojumus, personai, kas iestājusies lietā, ir aizliegts piedāvāt un reklamēt strīdīgos pakalpojumus Vācijā. Šajā sakarā nav apstrīdams, ka personai, kas iestājusies lietā, nav atļauts piedāvāt attiecīgos pakalpojumus Vācijā.
- 26 Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata — šis apstāklis nenosaka, ka strīdīgā Kopienas preču zīme ir pretrunā ar sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 27 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda — kā tas ir minēts Apstrīdētajā lēmumā un kā to uzsver arī ITSB un persona, kas iestājusies lietā, — ka nolūkā izvērtēt, vai tā ir pretrunā ar sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem, ir jāpārbauda pati preču zīme kā tāda, proti, preču zīmes reģistrācijas pieteikumā ietvertais apzīmējums saistībā ar precēm vai pakalpojumiem.
- 28 Šajā sakarā ir jāatgādina — 2003. gada 9. aprīļa spriedumā lietā *Durferrit/ITSB — Kolene (NU-TRIDE)* (T-224/01, *Recueil*, II-1589. lpp.) Pirmās instances tiesa uzsvēra, ka no Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta, aplūkojot kopsakarā tā dažādās daļas, izriet, ka tās ietver atsauci uz reģistrācijai pieteiktās preču zīmes raksturīgajām iezīmēm, nevis uz apstākļiem, kas saistīti ar tās personas rīcību, kura pieteikusi preču zīmi reģistrācijai (76. punkts).

- 29 Un apstākli, ka personai, kas iestājusies lietā, esot aizliegts Vācijā piedāvāt un reklamēt strīdīgos pakalpojumus, nekādi nevar uzskatīt par tādu, kas attiecas uz šīs preču zīmes raksturīgajām iezīmēm iepriekš minētās interpretācijas izpratnē. Līdz ar to šim apstāklim nevar būt tāda iedarbība, lai pašu preču zīmi padarītu par pretēju sabiedriskajai kārtībai vai vispārpieņemtiem morāles principiem.
- 30 Turklāt ir jānorāda, ka arī neviens no prasītājas izvirzītajiem argumentiem nevar grozīt šo vērtējumu.
- 31 Kas attiecas uz *Bundespatentgericht* pieņemtajiem lēmumiem iepriekš minētajās lietās "McRecht", "McLaw" un "Cannabis", no judikatūras izriet, ka Kopienas preču zīmju regulējums ir autonoma sistēma, ko piemēro neatkarīgi no valstu sistēmām (Pirmās instances tiesas 2000. gada 5. decembra spriedums lietā T-32/00 *Messe München/ITSB (electronica)*, *Recueil*, II-3829. lpp., 47. punkts). Līdz ar to apzīmējuma kā Kopienas preču zīmes reģistrācija ir jāzvērtē, pamatojoties tikai uz konkrēto Kopienas regulējumu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 9. oktobra spriedums lietā T-36/01 *Glaverbel/ITSB* (stikla plāksnes virsma), *Recueil*, II-3887. lpp., 34. punkts). No tā izriet, ka minētajiem *Bundespatentgericht* lēmumiem šajā lietā nav nozīmes. Jebkurā gadījumā ir jākonstatē — kā prasītāja tam piekrist, — ka neviens no minētajiem lēmumiem nav pamats [preču zīmes] spēkā neesamībai. Starp citu, šie lēmumi attiecas uz atšķirīgiem apzīmējumiem un precēm nekā tie, par kuriem ir runa šajā lietā.
- 32 Attiecībā uz argumentu, kas balstās uz principu saskaņā ar kuru preču zīme ir jāizmanto, lai tā turpinātu būt aizsargāta, pietiek atgādināt — kā tas iepriekš tika norādīts, — ka tā ir pati preču zīme, proti, preču zīmes reģistrācijas pieteikumā ietvertais apzīmējums saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, kas ir jāpārbauda nolūkā piemērot Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunktu. No tā izriet, ka jautājums, kas saistīts ar strīdīgās Kopienas preču zīmes izmantošanu, neietekmē šī noteikuma piemērošanu.

- 33 Attiecībā uz argumentu, atbilstoši kuram, ja strīdīgā Kopienas preču zīme netiktu atzīta par spēka neesošu, tas traucētu prasītājam izmantot Vācijas preču zīmi, pietiek norādīt — pat tam piekritot, šim apstāklim nav nozīmes saistībā ar jautājumu, vai Kopienas preču zīme ir pretrunā ar sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem. Vienīgi šis pēdējais šajā lietā izskatāmais jautājums ietilpst absolūto atteikuma pamatojumu kategorijā, ko ietver Regulas Nr. 40/94 7. pants, un ir autonoma vērtējuma priekšmets bez jebkādas saistības ar citām preču zīmēm. Jautājums par to, vai prasītāja izmanto savu Vācijas preču zīmi, šajā lietā ir nenozīmīgs.
- 34 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, kas pamatots uz Regulas Nr. 40/94 106. panta 2. punktu, ir jāatgādina — šis noteikums paredz, ka, "ja vien nav noteikts citādi, šī regula neskar tiesības uzsākt lietas izskatīšanas procesu atbilstoši dalībvalsts civiltiesībām, administratīvajām vai krimināltiesībām vai atbilstoši Kopienas tiesību aktu noteikumiem, lai aizliegtu Kopienas preču zīmes izmantošanu, ja atbilstoši valsts vai Kopienas tiesību aktiem var aizliegt valsts preču zīmes izmantošanu".
- 35 Tomēr, ja no šī noteikuma izriet, ka preču zīmes izmantošanu var aizliegt, it īpaši pamatojoties uz tiesību normām attiecībā uz sabiedrisko kārtību vai vispārpieņemtiem morāles principiem, neskatoties uz faktu, ka šo preču zīmi aizsargā Kopienas reģistrācija, tas neparedz, ka šīs tiesības ir nozīmīgas saistībā ar Regulas 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta uzdoto jautājumu, ar ko — kā prasītāja norāda — tiek jautāts, vai šī preču zīme tikusi reģistrēta atbilstoši šīs pašas regulas 7. pantam. Līdz ar to šis arguments ir jānoraida.
- 36 Turklāt, ciktāl iepriekš tika nospriests, ka apstākļi, saskaņā ar ko personai, kas iestājusies lietā, Vācijā neesot atļauts piedāvāt un reklamēt strīdīgos pakalpojumus nekādi nenozīmē, ka strīdīgā Kopienas preču zīme ir pretrunā ar Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunktu, tiktāl nav jāpārbauda jautājums, kas

tiek apspriests starp lietas dalībniekiem, proti, par to, vai šī norma ir jāinterpretē autonomi. Tāpat nav jāpārbauda ne šīs ITSB piedāvātās noteikuma interpretācijas precizitāte, ne prasītājas atbildē par šo interpretāciju izvirzītie argumenti.

- 37 Visbeidzot, tā kā apstāklim saskaņā ar ko personai, kas iestājusies lietā, Vācijā neesot atļauts piedāvāt un reklamēt strīdīgos pakalpojumus, nav nozīmes attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta piemērošanu, nav jāpārbauda, vai — kā to uzskata persona, kas iestājusies lietā — šis apstāklis ir pretrunā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību.
- 38 No iepriekš minētā izriet, ka vienīgais pamats, kas izvirzīts, pamatojot prasījumu pirmo daļu, ir jānoraida un līdz ar to ir jānoraida arī pati prasījuma pirmā daļa.

Par prasījumu otro daļu, ar ko lūdz strīdīgo Kopienas preču zīmi atzīt par spēkā neesošu

- 39 Attiecībā uz prasījumu otro daļu ir jānorāda — no prasījumu pirmās un otrās daļas konteksta izriet, ka otrās daļas priekšnosacījums ir tāds, ka pirmā daļa, ar ko lūdz atcelt Apstrīdēto lēmumu, vismaz daļēji tiek apmierināta un — kā to tiesas sēdes laikā apstiprināja arī prasītāja — ka otrā daļa tiek izvirzīta tikai gadījumā, ja tiek apmierināta pirmā daļa.

- 40 Tātad, ciktāl netika prasīts atcelt Apstrīdēto lēmumu, nav jāizvērtē prasījumu otrās daļas pieņemamība vai pamatotība (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 22. jūnija spriedumu lietā T-66/03 “Drie Mollen sinds 1818”/ITSB — *Nabeiro Silveria (Galáxia)*, Krājums, II-1765. lpp., 50. un 51. punkts).

Par prasījumu trešo daļu, kas izvirzīta pakārtoti un ar ko lūdz konstatēt, ka strīdīgo Kopienas preču zīmi nevar pretstatīt Vācijas preču zīmei

Lietas dalībnieku argumenti

- 41 Pamatojot šo lūgumu, prasītāja skaidro, ka ir precīzi jānosaka, ka strīdīgā Kopienas preču zīme nepiešķir tās īpašniekam visaptverošu “barjeru” visā Kopienā, ja tam nav iespējas izmantot to kādā no Kopienas daļām, lai gan citiem uzņēmumiem šī iespēja saglabājas.
- 42 Tiesas sēdes laikā ITSB un persona, kas iestājusies lietā, uzsvēra, ka prasījumu trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama, jo nav pietiekamas argumentācijas un arī tādēļ, ka šāds lēmums izriet no valsts tiesībām, nevis no Pirmās instances tiesas kompetences.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 43 Par šo pakārtoto prasījumu daļu ir jālemj, ņemot vērā to, kas tika nospriests iepriekš attiecībā uz prasījumu pirmo un otro daļu, kuras izvirzītas kā galvenās, proti — ka tās ir jānoraida.

- 44 Tomēr, tā kā prasītāja neizvirza nevienu elementu prasījumu trešās daļas pamatojumam, tā ir jānoraida kā nepieņemama, jo tā neatbilst Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā noteiktajai prasībai saskaņā ar ko prasības pieteikumam tostarp ir jāietver izvirzīto pamatu kopsavilkums.

Par personas, kas iestājusies lietā, iesniegto pieteikumu, ar ko tā lūdz lietas materiāliem pievienot Deutsches Patent- und Markenamt lēmumu, ar kuru tika uzdots izslēgt no reģistra Vācijas preču zīmi

- 45 Šajā sakarā pietiek norādīt — ciktāl nav jāizvērtē prasītājas pieteikums, ar kuru tā lūdz atzīt strīdīgo Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu, un ciktāl šī prasība ir jānoraida pārējā daļā, nav jāizvērtē arī personas, kas iestājusies lietā, iesniegtais pieteikums.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 46 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam, lietas dalībniekam, kam spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB prasījumiem. Tiesas sēdē persona, kas iestājusies lietā, lūdza, lai prasītājai piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Fakts, ka šis prasījums ir izvirzīts tikai tiesas sēdes laikā, neliedz prasību apmierināt (Tiesas 1979. gada 29. marta spriedums lietā 113/77 *NTN Toyo Bearing u.c./Padome, Recueil*, 1185. lpp., un ģenerāladvokāta M. Vornera [*M. Warner*] secinājumi šajā lietā, *Recueil*, 1212., 1274. lpp.). Tātad prasītājai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(otrā palāta)

nospiež:

- 1) **izbeigt tiesvedību daļā par prasītājas pieteikumu, ar kuru tā lūdz atzīt Kopienas grafisko preču zīmi, kas ietver vārdisku elementu “INTERTOPS”, par spēkā neesošu, kā arī par personas, kas iestājusies lietā, pieteikumu, ar kuru tā lūdz pievienot lietas materiāliem *Deutsches Patent- und Markenamt* lēmumu;**
- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **prasītāja atlīdzina visus tiesāšanās izdevumus.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 13. septembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

J. Pirrung